

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 25-én, Karácsony első napján.

Máté evangéliuma 2. rész 9-11. verse: „Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt.”

Kedves Testvéreim, Ünneplő Gyülekezet!

Sokféle ünnepi időszak van. Vannak azok, amelyek csak nagyon rövid kis időt határoznak meg. Egy-egy családi ünnep, évforduló, születésnap, névnap. Jobban meghatározza a mindennapjainkat egy-egy keresztelő, vagy esküvő. Az állami ünnepek, és a munkaszüneti napok azok, amelyek minden körülöttünk élő életét meghatározzák. Még sincsen egyetlen olyan sem, amelyik nem csak napokat, hanem heteket is meghatároz. A karácsony mégis ilyen. Már hetekkel korábban készülünk, az adventi időszakot használva erre. Az iskolai szünet is hosszabb, mint a többi tanév közben lévő szünet. A legtöbb munkahelyen szintén nincsen munka. Máshogyan néz ki a közlekedés is, minden átalakul, mert itt van a karácsony. Hogyha pedig december 24-én, délután kimegyünk a városba, akkor ott is szinte a teljes csenddel találkozunk. Minden lelassul, sőt nagyon sok minden megáll.

Az első karácsonyon, amikor Jézus megszületett, akkor megállt még a csillag is. Még a teremtet világban is van olyan, hogy valami megáll, ami pedig nem szokott megállni. Isten ezzel jelezte, hogy valami egészen rendkívüli történt ott Betlehemben. Olvasunk ilyenekről a Szentírásban máskor is. Amikor a pusztai vándorlás elején megérkezett a nép a tengerhez, és jöttek az üldöző egyiptomi seregek, akkor a tenger megállt úgy, mintha egy fal lenne, és át tudtak kelni száraz lábbal a tenger helyén. A vándorlás után a választott nép megérkezett az ígért földjéhez, és amikor át akartak kelni a Jordán folyón, akkor egészen egyszerűen megállt a folyó, és át tudott kelni a nép ott, ahol egyébként nem volt híd. Jézus egy alkalommal ott állt egy csónakban a hatalmas vihar kellős közepén. Ráparancsolt a viharra és a tengerre, és hirtelen megállt a vihar és csendesség lett. Vannak rendkívüli esetek, amikor Isten megállítja még a természetet is, hogy jelezze, különös esemény történt. Így állt meg a csillag az égen, hogy jelezze, a megváltó megszületett, Isten Fia erre a földre érkezett.

Bármilyen furcsán hangzik, de ezzel Isten is megállt karácsonykor egy kicsit. Abban a pillanatban nem volt örökkévaló, mindenható, hanem halandó volt és esendő. Egy csecsemő született meg azon a napon. Isten megállt minden hatalmas dologgal. A napkeleti bölcsek még így is észrevették a csodát, amikor meglátták a csillagot. Isten megáll minden egyes alkalommal, amikor az emberrel kapcsolatba akar lépni.

Gondoljuk csak végig, hogy minek kell történnie ahhoz, hogy Isten elérjen a mi életünkhöz. Mi nem vagyunk örökkévalók, nem vagyunk mindenhatók, nem vagyunk csodatevők. Mi nem vagyunk képesek Istenhez elérni. Ő neki kell megállni, neki kell hozzánk lehajolnia, hogy a találkozás létrejöhessen.

Olyan ez, mint amikor egy kisgyermek oda akar menni valakihez, de még nem tud járni, és nem tud beszélni. Megtanulhatja azt a jelzést, amiből a szülők és a körülötte lévő felnőttek kitalálják, hogy mit szeretne. De jelezhet nagyon sokáig a kezével, akár még hangot is adhat ki mellé, hogyha a szülő nem lép oda, nem hajol le, és nem emeli fel magához. Ilyenkor a felnőtt megáll, és a gyermek szintjére hajol le. Ugyanezt tette Isten is karácsonykor. Megállt, mert látta, hogy az ember nem fog tudni úgy lépni, úgy tempót váltani, hogy az a mennyei világhoz elérjen. Isten megállt, hogy mi Vele találkozhatunk.

Isten megállása azonban még nem lett volna elég ahhoz, hogy a napkeleti bölcsek eljuthassanak egészen Betlehemig. A felolvasott igeszakaszban különösen hangsúlyos az a szó, hogy látták a csillagot. Látták napkeleten, és látták az égen akkor is, amikor már egészen közel voltak Betlehem városához. Hogyan vehették észre? Úgy, hogy ők is megálltak. Nézték az eget, miközben nem mozogtak, nem mentek, nem vándoroltak. Mindent ebbe a keresésbe kellett befektetni.

A kérdést feltette nekem ez az igeszakasz, és felteszi mindnyájunknak, hogy mi mennyire álltunk meg most karácsonykor? Nézzük-e az ég felé, mint ahogyan a napkeleti bölcsek néztek? Keressük-e Isten jeleit, amelyeket az életünkbe elhelyezett? Nem csak fizikailag kell megállni, hanem lelkiileg is. Sőt, még a gondolatainkat is meg kell állítani.

Úgy kell tennünk, mint annak a sportolónak, aki éppen nagyon koncentrálni valamire. Ilyenkor télen tudjuk nézni a sportadón a sílövészetet, vagy idegen kifejezéssel a biatlon sportágat. Különböző távokon van ilyen verseny, de mindegyikben az a közös, hogy kemény és megerőltető síelést követően kell odaáll-

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. december 25-én,
Karácsony első napján.***

ni, vagy hasalni a lövészethez. Ha nem sikerül kellően lelassítani a légzést, a szívverést, akkor nem sikerülhet jól a lövészet sem, akkor a sportoló nem találja el a célpontokat.

Értsük jól, Kedves Testvéreim, de ha nem sikerül megállni, nem sikerül a gondolatainkat és az érzéseinket lelassítani, akkor nem találjuk el a célt. Ha nem állunk meg a karácsonyi ünnepre, hanem mindent teszünk ugyanúgy, minden zavar minket ugyanúgy, mint korábban, akkor nem látjuk meg a jelet, amely Jézus Krisztushoz vezet minket.

Isten megállt, hogy mi is megálljunk. Azt kéri, hogy kicsit engedjük el a mindennapi gondokat és terheket, felejtsük el azt, hogy mi lehetne az életünkkel vagy az életünkben. Ne azon spekuláljunk, hogy mi lehet, hogy mi romolhat el, hogy mi nem sikerülhet. Ha nem állítjuk le a hétköznapi dolgainkat, akkor nem vesszük észre az értünk megálló Istent, nem kerülünk vele kapcsolatba, és nem tudunk igazán ünnepelni sem.

Ha ugyanis a napkeleti bölcsek nem álltak volna meg, akkor nem lett volna ebben az igeszakaszban megérkezés, leborulás, imádás, sőt nem lett volna öröm sem. Kimondom akkor is, hogyha nehéz elfogadnunk: Krisztus jelenléte nélkül nem tudunk karácsonyt ünnepelni. Annyira le kell lassulnunk, hogy a gondolatainkban, érzéseinkben Ő legyen jelen. Így pedig minden kitágul. Észrevesszük azt is, hogy jó részt venni egy istentiszteleten, hogy jó együtt lenni a családdal, hogy jó egy kicsit másként megélni a napokat, mint az év többi időszakában.

Ezeket a dolgokat pedig csak úgy lehet meglátni, ha megállunk. Néha előfordul, hogy biciklivel megyek valahova. Egészen más a nézőpont, mint akkor, amikor autóban ülünk. Lehet, hogy ugyanaz az útvonal, de mégis más a látvány. Észrevehetjük azokat az apróságokat is, amiket az autóból, a nagyobb sebességből nem láthatunk. A napkeleti bölcsek is lelassultak, megálltak, hogy övék legyen a csoda meglátása.

Kedves Testvéreim! Isten megállt az első karácsonyon, és megáll minden alkalommal, hogy találkozzon velünk. Megállt ezen a mai napon is, hogy itt a tatai református templomban találkozhatunk Vele. Megálltak a napkeleti bölcsek is. Ebben a megállásban pedig megláthatták a csillagot, ami aztán elvezette őket a megszületett királyig, Jézus Krisztusig. Ezen a mai napon pedig, itt az istentiszteleten megálltunk mi is. Ha pedig megáll Isten, és megállunk mi is, akkor leborulhatunk előtte, hogy magasztaljuk és imádjuk Őt. A megálló embert pedig a megálló Isten teljes szeretetéből megáldja. Isten ebben a megállásban annyira áldottá tette az embert, hogy maga is emberré lett. Hiszem-e, látom-e Istennek ezt a különleges csodáját, amiben nekem is részem lehet?

Ady Endrének van egy szép verse, amelyik ezt a lelassulást, megállást, az Istennel való találkozás örömét fejezi ki. „Harang csendül, | Ének zendül, | Messze zsong a hálaének, | Az én kedves kis falumban | Karácsonykor | Magába száll minden lélek. || Minden ember | Szeretettel | Borul földre imádkozni, | Az én kedves kis falumba | A Messiás | Boldogságot szokott hozni. || A templomba | Hosszu sorba | Indulnak el ifjak, vének, | Az én kedves kis falumban | Hálát adnak | A magasság Istenének. || Mintha itt lenn | A nagy Isten | Szent kegyelme súgna, szállna, | Az én kedves kis falumban | Minden szívben | Csak szeretet lakik máma.” Adja Isten, hogy az idei karácsonyunk Jézus Krisztussal ilyen lehessen nekünk is.

Amen!